

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּי עוֹ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק ט"ז

קוֹנְטֵרְס 466

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזיהר

רכה

הזיהר הקדוש שנה בגי' $223 + 415 = 638$. שנה בגי' "ה' עליון על כל הארץ". וְשָׁנָה בַגִּי' לְשִׁמּוֹת שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת "אֲבָרְהָם יִצְחָק יַעֲקֹב". שְׁנָה בַגִּי' "בְּרִית ה'", לְהוֹרוֹת כִּי עָקַר בְּרִית ה' עִמָּנוּ הִיא עַל אֲבֹן הַשְּׂתֵיָה הַזֶּה שֶׁבְּלִמּוֹד הַזֶּה"ק, וְהֵינּוּ שְׁנָה בַגִּי' גַּם "כִּי אוֹת הוּא לְעוֹלָם". שְׁנָה בַגִּי' "וּבְשִׁירֵי דָוִד עֲבָדָךְ" וּבַגִּי' "לְמַשִּׁיחַ צְדִקְנוֹ" וּבַגִּי' "בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ צְדִקְךָ". וּבְכָל זֶה שְׁנָה גַם בַּגִּי' "וּמַעֲשֵׂה יְדִינוֹ כּוֹנֵנָהוּ" כֵּן יְהִי רְצוֹן.

ועל כן יברך כ"ק האדמו"ר שליט"א ממקור הברכות, לבריאות גופא וינהורא מעליא, להמשיך חילו במפעל הזיהר העולמי, למען יתבסס העולם כלו מאור הרשב"י שעקרו לקיים "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

סימן התבוננו בפרשה, ובאמת נכון הוא להתגלות בכל פרשה ופרשה. והשבוע: "תצנה" (501) = הזיהר (223) + אור הגנוז (278). ובלימוד "אור הגנוז הזיהר" (501) יתגלה בע"ה = שנה בגי' "אם הבנים שמחה" על עלוי השכינה, בגי' "דע את ה'", ובגי' "כי קדוש אני".

ביקר והדר הזיהר הקדוש וזכות הרשב"י זיע"א

בשם החברים הלומדים בביהמ"ד מורשת התורה בנימינה:

משה עמיאל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקוהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– מכתב יב –

בסייעתא דשמיא, יום ג' לסדר "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"
 – כ"ה שבט יומא דהילולא דמרנא האדמו"ר רבי ישראל סלנטר
 זצוקלה"ה.

לכבוד הגאון הצדיק האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

אחר דרישת שלומו הטוב, בטרם אעלה על הכתב מלים מזעיר, אמרתני
 ללבי לא עת לחשות עתה, וכמאמר הרשב"י עליו השלום בהקדמה לאדרא,
 עת לעשות לה' הפרו תורתך.

וכידוע דברי קדשו של בעל ההילולא. [הגאון רבי ישראל סלנטר זי"ע],
 דבדורנו אנו אין אפשרות להיות צדיק נסתר דהעקר הוא זכוי הרבים,
 ואפילו על חשבון עליות רוחניות. ואדרבה, ידוע מאמר הגאון העצום מרנא
 דראשי הישיבות מורנו הרב רבי שמעון יודא הכהן שקאפ זצוקלה"ה, דכל
 עליתו הרוחנית היתה על ידי שנתן מעשר מזמנו לאחרים – מעשר רוחני –
 וכנראה שגם בזה מבטח עשר בשביל שתתעשר, כמוכא בהקדמה לספרו
 שערי ישר עין שם. וכבר למעלה בקודש מוכא על הקדוש רבי שמעון לביא
 זי"ע"א, בעל כתם פז ומחבר השיר בר יוחאי הידוע, שבדרך הלויכו לארץ
 ישראל להתעלות בקדשתה, עבר בקהלת טריפולי ומצאם נבוכים ללא מורה
 רוחני, גנז את רצונו הקדוש ונשאר שם ללמדם תורה ומצוות, ושם נגנז ארון
 הקדש.

אשר על כן, כעת נאמר ליהודא וישראל, אזור כגבר והחלץ חושים, כי לא
 עת מחשים.

**בעת אשר קול דודי דופק בגעגועים, הוא קודשא בריך הוא,
 להעלות מבור את השכינה הקדושה אשר היא בגלות עתה עם כנסת
 ישראל.**

ממנו י'. ומי שאין לו בת, שהיא ה', מסתלקת ה' העליונה, שהיא אם, מבת זוגו. שהאותיות לא שורות זו בלי זו, ומשום כך באיש ואשה, בן ובת שנעשו כראוי, שורה עליהם יהו"ה, ונקראים (בנים לקדוש ברוך הוא. זהו שבתוב) (שם יד) בנים אתם לה' אלהיכם. (ע"כ רעיא מהימנא).

את משחת אהרן ומשחת בניו. רבי יוסי אמר, זאת ודאי משחת אהרן, שהרי אהרן נמשח, ובא משמן משה עליו מלמעלה, ומשפיע אותו למטה. ועל ידי שאהרן נמשח ממשחה קדושה להתברך, ועל זה זאת משחת אהרן ומשחת בניו ודאי.

רבי יהודה פתח, (מלכים ב, ד) ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית. למדנו, שאין הברכה שורה בשלחן ריק ועל דבר ריקי. ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוף שמן. אמר לה, ודאי זהו סינע של גס, שהרי ודאי אתריו הוא, ומשם ברכות יוצאות ושורות. מה כתוב? הם מגישים אליה והיא מוצקת. והיא מוצקת סתם.

רבי יוסי אמר, ויעמד השמן, כמו שבארנו, שכתוב (ישעיה ה) בקרן בן שמן. וכתוב (שיר א) שמן תורק שמך, להראות שהרי ממשמן הזה שופעות ברכות על יד הכהן, והכהן משפיע אותן למטה ומושח (במשח) לזאת הנה. והו שכתוב זאת משחת אהרן ומשחת בניו, וכתוב (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש, והרי נתבאר.

קח את אהרן ואת בניו ואת מקור הבגדים. רבי חייא פתח, פי עמך מקור חיים באורך נראה אור. פי עמך מקור חיים - זה השמן העליון ששופע ואינו פוסק לעולמים, ששרוי בתוך החכמה העליונה

אם, מן בת זוגיה. דאתוון לא שריין דא בלא דא. ובגין דא, באיש ואשה בן ובת, דאתעבירו כדקא יאות, שריא עליהו יהו"ה, ואתקריאו (ס"א) בנים לקדוש ברוך הוא. והא הוא דכתיב) (דברים יד) בנים אתם לה' יהו"ה אלהיכם. (ע"כ רעיא מהימנא).

זאת משחת אהרן ומשחת בניו. (ויקרא י) רבי יוסי אמר, זאת ודאי משחת אהרן. דהא אהרן אתמשח, ואייתי ממשח רבות עלאה מעילא, ונגיד ליה לתתא. ועל ידא דאהרן אתמשח, ממשחתא קדישא לתתברכא, ועל דא זאת משחת אהרן ומשחת בניו ודאי.

רבי יהודה פתח, (מלכים ב, ד) ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית. מהקא אוליפנא, דלית ברכתא שריא בפתורא ריקניא, ועל מלה ריקניא. ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוף שמן. אמר לה, ודאי סיועא דניסא הוא, דהא ודאי באתריה הוא, ומתמן ברקאן נפקין ושריין. מה פתיב הם מגישים אליה והיא מוצקת. והיא מוצקת סתם.

רבי יוסי אמר, ויעמד השמן, כמה דאוקמוה, דכתיב, (ישעיה ה) בקרן בן שמן. וכתוב (שיר א) שמן תורק שמך, לאחזאה דהא מהאי שמן, נגידין ברקאן על ידא דכהנא, וכהנא נגיד להו לתתא, ואמשח (ס"א ואתמשח) להאי זאת, דהא הוא דכתיב זאת משחת אהרן ומשחת בניו, וכתוב (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש, והא אתמר.

קח את אהרן ואת בניו ואת הבגדים. (ויקרא י) רבי חייא פתח (תהלים לו) פי עמך מקור חיים באורך נראה אור. פי עמך מקור חיים, עמך מקור חיים - זה השמן העליון ששופע ואינו פוסק לעולמים, ששרוי בתוך החכמה העליונה

של הכל. זהו שכתוב כי עמך, עמך שרוי, ולא נפרד ממך לעולמים, ברחיבות של הכל. מקור חיים, משום שהיא מקור ומען החיים, להוציא חיים לעץ העליון ולהדליק את הנרות. ועל זה אותו העץ נקרא עץ חיים, האילן שנטוע ונשרש משום אותו מקור החיים.

ועל זה באורך נראה אור. באורך - זה האור שגנוז לצדיקים לעתיד לבא, שכתוב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶז כִּי טוֹב. ומאותו אור עתידים ישראל לשראל להאיר בעולם הבא.

דבר אחר כי עמך מקור חיים וגו' - זה הקדוש ברוך הוא, שהוא עץ עליון באמצע הגן שאוחז את כל הצדדים. מה הטעם? משום שאחוז בו אותו (באותו) מקור חיים, ומעטר אותו בעטרות עליונות סביב הגן כמו אם שמעטרת את בנה על הכל. זהו שכתוב (שיר א) צִיאֵנָה וּרְאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן וְגו'. ומשום כך כי עמך מקור חיים, ועל זה באורך נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמך מקור חיים - זה הפנה הגדול למעלה, כנגדו פנה גדול למטה. משום כך משפיע הפנה שמן משחת קדוש עליון למטה ומדליק מנורות למעלה. שהפנה הגדול שלם בשלמות של שבעת הימים העליונים, ולהתעטר על הכל. כנגד זה שבעה ימי מלואים לפנה שלמטה, שימצא הכל כמו שלמעלה. ועל זה ימי המלואים נקראו ימי ההשלמה, כדי שישלם הפנה בשאר הימים האחרים להשלים שבעה באחד. ואלה נקראים ימי מלואים,

דא שמן עלאה, דנגיד ולא פסיק לעלמין, דשריא בגו חכמה עלאה דכלא, הדא הוא דכתיב פי עמך, עמך שריא, ולא מתפרשא מנה לעלמין, ברחיבותא דכלא. מקור חיים, בגין דהיא מקורא ומבועא דחיים, לאפקא חיים לאילנא עלאה, ולאדלקא בוצינין. ועל דא ההוא אילנא אקרי עץ חיים, אילנא דנטיע ואשתרשא בגין ההוא מקורא דחיים.

ועל דא באורך נראה אור. באורך: דא אור דגניז לצדיקייא לזמנא דאתי, דכתיב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶז כִּי טוֹב. ומההוא נהירו זמינין ישראל לאנהרא (דף ל"ד ע"ב) לעלמא דאתי.

דבר אחר כי עמך מקור חיים וגו', דא קדשא בריה הוא, דאיהו אילנא עלאה במציעות גנתא, דאחיד לכל סטרין. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה ההוא (נ"א בטהוא) מקור חיים, ואעטר ליה בעטרין עלאין סחריניה דגנתא. כאימא דמעטרא לברה על כלא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צִיאֵנָה וּרְאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן וְגו'. ובגין כך כי עמך מקור חיים, ועל דא באורך נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמך מקור חיים, דא כהן גדול לעילא, לקבליה כהן גדול לתתא. בגין כך, אנגיד פהנא משח רבות עלאה קדישא לתתא, ואדליק בוצינין לעילא. דכהן גדול שלים בשלימו דז' יומין עלאין, ולא תעטרא על כלא.

לקבר דא שבעת ימי מלואים, לכהנא דלתתא, לאשתפחא כלא כגוונא דלעילא. ועל דא ימי מלואים אקרון: יומי אשלמותא, בגין דישתלים פהנא בשאר יומין אחרנין,

לאשלמא שבעה כחדא. ואלין ימי מלואים אקרון, בגין דאתאחדן שאר

משום שאוהזים בו שאר האחרים. מה זה אומר? שששהכח מתעורר, כל שאר האחרים מתעוררים עמו.

ומשום כך כתיב, ומפתח אהל מועד וגו', עד יום מלאת וגו'. שבעה ימים ודאי, ואז מתעטר הכהן למטה בכל כמו שלמעלה. משום שבעה שמתעורר הכהן שלמטה, הכל יתעוררו על ידו למעלה, וימצאו ברכות למעלה ולמטה.

רבי אבא אמר, מה שונה שמשח משה את אהרן? אלא משום שהוא הבן של אותו (אחיו באותו) מקום מקור החיים, וכתיב (ישעיה טו) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומשה שמש כל אותם ימי מלואים, להשרות הכל עם אהרן.

רבי חזקיה היה יושב לפני רבי אלעזר. אמר לו, כמה אורות נבראו טרם שנברא העולם? אמר לו, שבעה. ואלו הם: אור תורה, אור גיהנם, אור גן עדן, אור כבוד, אור בית המקדש, אור תשובה, אורו של משיח. ואלה נבראו בטרם שנברא העולם. שבעה אורות ומאורות שנאחזו באהרן, והוא מדליק מנורות ממעלה למטה.

רבי אלעזר פתח, (קהלת א) הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. הרי שנינו, הכל היה מן העפר - אפילו גלגל חמה. מי העפר? אותו ששרוי פחת כפסא הכבוד הקדוש.

בספרו של רב ייסא סבא, הכל היה מן העפר - מקום שכונס את הכל. מלמד שצאו שבילים לצד הנה ולצד הנה, והתכנסו להאיר כמו העפר הנה שזורקים אותו לכל עבר. ועל זה, הכל היה מן העפר, והכל שב אל העפר ודאי.

אחרנין ביה. מאי קא מיירי. דכד כהנא אתער, כל שאר אחרנין מתערינ עמיה.

ובגין כך כתיב ומפתח אהל מועד וגו', עד יום מלאת וגו'. שבעה יומין ודאי, כדין אתעטר כהנא לתתא בכלא, כגוונא דלעילא. בגין דבשעתא דכהנא דלתתא אתער, כלא תערוני על ידיה לעילא, וישתכחון ברכאן לעילא ותתא.

רבי אבא אמר, מאי שנא דמשח משה לאהרן. אלא, בגין דאיהו ברא דההוא (ס"א אחיך כהנא) אתר מקורא דחיי. וכתיב (ישעיה טו) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומשה שמש כל אינון שבעת ימי מלואין, לאשראה כלא עמיה דאהרן.

רבי חזקיה הוה יתיב קמי דרבי אלעזר, אמר ליה, כמה נהורין אתבריאו עד לא אברי עלמא. אמר ליה שבעה. ואלין אינון: אור תורה. אור גיהנם. אור גן עדן. אור כפסא הכבוד. אור בית המקדש. אור תשובה. אורו של משיח. ואלין אתבריאו עד לא אתברי עלמא. שבעה נהורין בוצינין אתאחדו ביה באהרן, והוא אדליק בוצינין מעילא לתתא.

רבי אלעזר פתח (קהלת א) הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. הא תנינן, הכל היה מן העפר, אפילו גלגל חמה. מאן העפר. ההוא דשריא תחות כרסי יקרא קדישא.

בספרא דבירב ייסא סבא, הכל היה מן העפר, אתר דכניש לכלא, מלמד, דנפקו שבילין להאי סטרא ולהאי סטרא, ואתפנשו לאנהרא, כעפרא דא דזרקין לה לכל עבר. ועל דא הכל היה מן העפר, והכל שב אל העפר ודאי.

אָרָא מִן הָעֶפֶר, - שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַקָּדוֹשׁ. וְהָעֶפֶר הִזָּה מִהָעֶפֶר הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב כח) וְעִפְרוֹת זָהָב לוֹ. כְּמוֹ שֶׁנִּמְצָא מַעֲשֵׂה לְמִטָּה, כִּף הוּא לְמַעְלָה כְּמוֹ זֶה. וּבִאֲרָנוּ עֶפֶר, עֶפֶר שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהַעוֹלָם הִזָּה נִבְרָא בְּה"א. וְעַל זֶה - אֶפְלוּ גִלְגַּל חֲמָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם - בְּה' בְּרָאָם. וּמִשּׁוֹם כִּף, הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֶפֶר. אִיזָה עֶפֶר? אוֹתוֹ שִׁשְׁרֵי תַחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד הַקָּדוֹשׁ.

כְּתוּב (שיר ד) כִּלְפָּי יִפֶּה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּהּ. כִּלְפָּי יִפֶּה רַעֲיָתִי - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמוֹם אֵין בָּהּ - אֵלוֹ סִנְהֶדְרִין, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. שְׁבַעִים נֶפֶשׁ שִׁירְדוּ עִם יַעֲקֹב, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כֵּלָם. וְעַל זֶה אֵין בּוֹדֵקִין מִן הַסִּנְהֶדְרִין וְלִמְעַלָּה.

שְׁנַיִנוּ, כְּתוּב (שמות ט) וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מַמְלַכַת כְּהֻנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ. מִי זֶה מַמְלַכַת כְּהֻנִּים? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֵן וּמִשְׁחַת בְּנָיו, שֶׁכִּשְׁמִתְבְּרַכַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עַל יַד הַכְּהֻנִּים, אִזּוֹ נִקְרְאָת עַל שְׁמֵם, זֶהוּ שְׁכַתוּב מַמְלַכַת כְּהֻנִּים.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, בֹּא רֵאָה, מַלְכוּת כְּהֻנִּים לֹא נִקְרְאָת, אֲלֵא מַמְלַכַת, שֶׁהַמְּלִיכוֹ אוֹתָהּ הַכְּהֻנִּים וְעִשּׂוֹ אוֹתָהּ גְּבִירָה עַל הַכֹּל. אֲבָל מַלְכוּת כְּהֻנִּים לֹא נִקְרְאָת, שֶׁהִרִי מִן הַשָּׁמַיִם נִקְרְאָת מַלְכוּת, מַלְכוּת שְׁמַיִם וּדְאִי. וְכַאֲן מַמְלַכַת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁכַתוּב הַמְּלִיכוֹ אוֹתָהּ, וּמִחֲבָרִים אוֹתָהּ עִם הַמְּלִיכוֹ, וְאִזּוֹ הִיא מַמְלַכַת עַל כֹּל גְּנוּזֵי הַמְּלִיכוֹ. מַמְלַכַת עַל כֹּל כְּלֵי יְזִינוּ שֶׁל הַמְּלִיכוֹ. מַמְלַכַת בְּעֲלִיּוֹנִים וּבַתְּחֻתוֹנִים. מַמְלַכַת עַל כֹּל הָעוֹלָם.

רְבִי יוֹסִי אָמַר, כְּתוּב (עמוס ט) וְאִגְדַתוֹ עַל אֶרֶץ יִסְדָּה. וְאִגְדַתוֹ -

אָרָא מִן הָעֶפֶר, דְּבִי מִקְדָּשָׁא קְדִישָׁא. וְהָאֵי עֶפֶר מַעֲפָרָא עֲלָאָה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (איוב כח) וְעִפְרוֹת זָהָב לוֹ. כְּמָה דְאַשְׁתַּכַּח עוֹבְדָא לְתַתָּא, הִכִּי נָמִי הוּא לְעִילָא כְּגוֹוֹנָא דָא. וְאוֹקִימָנָא עֶפֶר, עֶפֶר דְּבִי מִקְדָּשָׁא. דְּעֲלָמָא דָא בְּה' אֲתַבְרִי. וְעַל דָּא, אֶפְלוּ גִלְגַּל חֲמָה. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם, בְּה' בְּרָאָם. וּבִגְיָנִי כִף, הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֶפֶר. מָאן עֶפֶר. הַהוּא דְשְׁרֵי תַחַת כֶּסֶף יִקְרָא קְדִישָׁא.

כְּתוּב (שיר השירים ד) כִּלְפָּי יִפֶּה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּהּ. כִּלְפָּי יִפֶּה רַעֲיָתִי, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמוֹם אֵין בָּהּ, אֵלוֹ סִנְהֶדְרִין דְּאִינוּן לְקַבִּיל שְׁבַעִין וְתֵרִין שְׁמָהּ. שְׁבַעִין נֶפֶשׁ דִּנְחַתוֹ עִם יַעֲקֹב, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל כֵּלָא. וְעַל דָּא אֵין בּוֹדֵקִין מִן הַסִּנְהֶדְרִין וְלִמְעַלָּה.

הֵנֵן, כְּתוּב (שמות ט) וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מַמְלַכַת כְּהֻנִּים וְגוֹי קְדוֹשׁ. מָאן מַמְלַכַת כְּהֻנִּים. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֵן וּמִשְׁחַת בְּנָיו, דְּכַד אֲתַבְּרַכָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עַל יַד דְכַהֲנֵי, כְּדִין אֲתַקְרִי עַל שְׁמִיהוֹן, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב מַמְלַכַת כְּהֻנִּים.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, תָּא חֲזִי, מַלְכוּת כְּהֻנִּים לֹא אֶקְרִי, אֲלֵא מַמְלַכַת, דְּאִמְלִכוּ לָהּ כְּהֻנִּי, וְעַבְדוּ לָהּ גְּבִירָתָא עַל כֵּלָא. אֲבָל מַלְכוּת כְּהֻנִּים לֹא אֶקְרִי, דְּהָא מִן הַשָּׁמַיִם אֶקְרִי מַלְכוּת, מַלְכוּת שְׁמַיִם וּדְאִי. וְהִכָּא מַמְלַכַת, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר דְכַהֲנֵי אִמְלִכוּ לָהּ, וּמִחֲבָרָאן לָהּ בְּמַלְפָּא, וּכְדִין הִיא מַמְלַכַת, עַל כֹּל גְּנוּזֵי מַלְפָּא. מַמְלַכַת עַל כֹּל זִיגְיֵי מַלְפָּא. (דף ל"ה ע"א) מַמְלַכַת בְּעֲלָאֵי וְתַתָּאֵי. מַמְלַכַת עַל כֹּל עֲלָמָא.

רְבִי יוֹסִי אָמַר, כְּתוּב (עמוס ט) וְאִגְדַתוֹ עַל אֶרֶץ יִסְדָּה. וְאִגְדַתוֹ: כַּד אִזְדוּג מַלְפָּא

בְּשִׁמְדוֹג הַמֶּלֶךְ כְּנִגְדָה בְּכָל אוֹתָן
הַעֲטוֹת הַקְדוּשׁוֹת בְּכַנּוּס אֶחָד,
אֲזַי וְאֶגְדָתוֹ כְּתוּב.

רְבִי יִצְחָק אָמַר, וְאֶגְדָתוֹ - כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר וּלְקַחְתֶּם אֶגְדַּת אֲזוּב. מֵה
זֶה אוֹמֵר? שֶׁכְּשֶׁמִּתְחַבְּרִים כְּאֶחָד
וּמִתְבָּרְכֵת מֵהֶם, אֲזַי שׁוֹלְטֵת עַל
הַכֹּל וּמֵאִירָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה,
וְהַכֹּל בְּשַׁעַר שֶׁהִכְהֵן עוֹבֵד אֶת
הַעֲבוּדָה וּמִקְרִיב קֶרְבָּן וּמִקְטִיר
קִטְרֵת וּמְכוּנֵן דְּבָרִים לְקָרֵב הַכֹּל
כְּאֶחָד. אֲזַי כְּתוּב, וְאֶגְדָתוֹ עַל
אֶרֶץ יִסְדָּה.

רְבִי יוֹסִי אָמַר, כְּשֶׁנוֹסֵעַ אֶהְרֹן,
הַכֹּל נוֹסְעִים עִמּוֹ, עַד שֶׁמִּתְבָּרְכֵת
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וּמִתְבָּרְכִים עֲלֵיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים, אֲזַי כְּתוּב (תְּהִלִּים קל"ה)
בְּרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם
הַלְלוּיָיָהּ. (שם ע"ב) וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
וְיִמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן
וְאָמֵן.

רְבִי אֶלְעָזָר הָיָה הוֹלֵךְ מִקְפּוֹטְקִיא
לְלוֹד, וְהָיוּ עִמּוֹ רְבִי יִיסָא וְרְבִי
חִזְקִיָּהּ. פָּתַח רְבִי אֶלְעָזָר וְאָמַר,
(ישעיה נ"א) וְאֲשֶׁם דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל
יְדֵי כְּסִיתִיךָ וּגּוֹ'. שְׁנִינּוּ, כָּל אָדָם
שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּדְבָרֵי תוֹרָה
וּשְׁפֹתוֹתָיו מִרְחֹשׁוֹת תוֹרָה,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַסֶּה עֲלָיו,
וְשִׁכְנִיָּה פּוֹרֶשֶׁת כְּנֶפֶיָּה עֲלָיו. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב וְאֲשֶׁם דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל
יְדֵי כְּסִיתִיךָ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהוּא
מְקַיֵּם אֶת הַעוֹלָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא שֶׁמִּחַ עִמּוֹ כְּאֵלּוּ אוֹתוֹ יוֹם
נִטְעַ שְׁמִים וְאֶרֶץ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם)
לְנִטְעַ שְׁמִים וְלִיִּסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר
לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָהּ.

מִכַּבָּן לְמַדְנֵי יִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ
בְּשֵׁם שַׁל צִיּוֹן, שֶׁכְּתוּב וְלֵאמֹר
לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָהּ. וְרֵאִיתִי שֶׁכְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת בְּשֵׁם שַׁל צִיּוֹן,
שֶׁכְּתוּב (שם א') צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדָּה
וְשִׁבְיָהּ בְּצַדִּיקָהּ.

לְקַבְּלָהּ, בְּכָל אֵינּוֹן עֲטָרִין קְדִישִׁין, בְּכַנּוּפִיא
חַד, פְּדִין וְאֶגְדָתוֹ כְּתִיב.

רְבִי יִצְחָק אָמַר, וְאֶגְדָתוֹ: כְּמָה דָּאֵת אָמַר,
(שְׁמוֹת י"ב) וּלְקַחְתֶּם אֶגְדַּת אֲזוּב. מֵאִי קָא
מֵיִירִי. דְּכַד מִתְחַבְּרָאן כְּחָדָא, וְאִתְבָּרְכָא
מִנְיָיָהוּ, פְּדִין שְׁלֵטָא עַל פְּלָא, וְנִהְרָא לְעִילָא
וְתַתָּא. וְכֵלָא בְּשַׁעַתָּא דְּכִהְנָא פְּלַח פּוּלְחָנָא,
וְאֶקְרִיב קֶרְבָּנָא, וְאֶקְטֵר קִטְרֵת, וּמְכוּנֵן מְלִין
לְקָרְבָא כֵלָא כְּחָדָא. פְּדִין כְּתִיב, וְאֶגְדָתוֹ עַל
אֶרֶץ יִסְדָּה.

רְבִי יוֹסִי אָמַר, כַּד נִטְלָ אֶהְרֹן פְּלָא נְטִלִין
עִמָּיָהּ, עַד דְּאִתְבָּרְכָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
וְאִתְבָּרְכָאן עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי. פְּדִין כְּתִיב, (תְּהִלִּים קל"ה)
בְּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שׁוֹכֵן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָיָהּ. (תְּהִלִּים
ע"ב) וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וּלְעוֹלָם כְּבוֹדוֹ אֶת
כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן.

רְבִי אֶלְעָזָר הָיָה אֲזִיל מִקְפּוֹטְקִיא לְלוֹד, וְהוּוּ
עִמָּיָה רְבִי יִיסָא וְרְבִי חִזְקִיָּהּ. פָּתַח רְבִי
אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה נ"א) וְאֲשֶׁם דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל
יְדֵי כְּסִיתִיךָ וּגּוֹ'. תְּנִינֵן, כָּל בַּר נֶשׁ דְּאִשְׁתַּדֵּל
בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, וְשִׁפּוֹתֶיהָ מִרְחֹשֵׁן אוּרִייתָא,
קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲפִיא עֲלֶיהָ, וְשִׁכְנִיתָא פְּרִשָׁא
עֲלֶיהָ גְּדַפְהָא, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב וְאֲשֶׁם דְּבָרֵי
בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּסִיתִיךָ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְּהוּא
מְקַיֵּים עֲלֵמָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲדִי עִמָּיָה,
כְּאֵלּוּ הֵהוּא יוֹמָא נִטְעַ שְׁמִיא וְאֶרְעָא. הִדָּא
הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה נ"א) לְנִטְעַ שְׁמִים וְלִיִּסֹד אֶרֶץ
וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָהּ.

מִכַּבָּן אוּלְפִּנָּא, דִּישְׂרָאֵל אֶקְרוּן בְּשֵׁמָא דְּצִיּוֹן,
דְּכְתִיב וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָהּ, וְחִמִּינָא
דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֶקְרִי בְּשֵׁמָא דְּצִיּוֹן, דְּכְתִיב,
(ישעיה א') צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדָּה וְשִׁבְיָהּ בְּצַדִּיקָהּ.

עוד פתח ואמר, (שם) צור תעודה
 חתום תורה בלמדני. צור תעודה
 - זו עדות של דוד, שכתוב (תהלים
 קלב) ועדותי זו אלמדם. צור - היא
 קשור, כמו שקושר קשר במקום
 אחד. חתום תורה בלמדני. חתום
 תורה - חתימה של התורה, וכל
 שפע ומשחת שמן ששופעים
 מלמעלה, באיזו (בי) חתימה
 שלו? בלמדני. משום ששם
 מתכנס שמן משחה בין שני
 עמודים ששם שורים, מקום
 הכנסו של כל שמן משחה
 ששופע ממעל, לשפף אותו לפי
 האמה ולהריק אותו בתעודה
 הזאת, ואז נקשר הכל קשר אחד
 נאמן.

בא וראה מה בין אותם
 שמשתדלים בתורה לנביאים
 נאמנים. אותם שמשתדלים
 בתורה עדיפים מנביאים בכל
 פעם. מה הטעם? שהם עומדים
 בדרך עליונה יותר מנביאים,
 אלו שמשתדלים בתורה עומדים
 למעלה, במקום שנקרא תורה,
 (תפארת) שהוא קיומה של כל
 האמונה, ונביאים עומדים למטה
 במקום שנקראו נצח והוד. ועל
 בן (נקראו) אותם שמשתדלים
 בתורה עדיפים מנביאים,
 ועליונים יותר מהם. שאלו
 עומדים למעלה, ואלו עומדים
 למטה. ואותם שאומרים דברים
 ברוח הקדש, עומדים למטה
 מכלם.

אשרי אותם שמשתדלים בתורה,
 שהם בדרך יותר עליונה על
 הכל. מי שעוסק בתורה, לא צריך
 לא לקרבות ולא לעולות, שהרי
 התורה עדיפה מהכל, וקשר של
 האמונה של הכל. ועל זה כתוב,
 דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה
 שלום. וכתוב, (תהלים קיט) שלום רב
 לאהבי תורתך ואין למו מכשול.

הו פתח ואמר, (ישעיה ח) צור תעודה חתום תורה
 בלמדני. צור תעודה. דא סהדותא דדוד,
 דכתיב, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. צור: היא
 קשורא, כמאן דקטר קטורא באתר חד. חתום
 תורה בלמדני. חתום תורה: חתימה
 דאורייתא, וכל נגידו ורבו דנגיד מלעילא,
 באן (נ"א ב"י) חתימה דיליה. בלמדני. בגין דתמן
 אתפנש רבו ומשחא, בין תרין קיימין, דתמן
 שריין, אתר פנישו דכל רבות ומשח דנגיד
 מלעילא, לאשדאה ליה בפומא דאמה,
 וילארקא ליה בהאי תעודה. וכדין אתקשר
 פלא קשרא חד מהימנא.

הא חזי, מה בין אינון דמשתדלי באורייתא,
 לנביאי מהימני. אינון דמשתדלי
 באורייתא, עדיפי מנביאי בכל זמנא. מאי
 טעמא. דאינון קיימי בדרךא עלאה, יתיר
 מנביאי, אינון דמשתדלי באורייתא קיימי
 לעילא, באתרא דאקרי תורה, (נ"א תפארת) דהוא
 קיומא דכל מהימנותא. ונביאי קיימי לתתא,
 באתר דאקרו נצח והוד. ועל דא (אקרו), אינון
 דמשתדלי באורייתא, עדיפי מנביאי, ועלאין
 מנהון יתיר. דאלין קיימין לעילא, ואלין
 קיימין לתתא. אינון דאמרי מלין ברוח הקדש,
 קיימי לתתא מפלהו. (ועל דא).

זכאן אינון דמשתדלי באורייתא, דאינון
 בדרךא עלאה יתיר על פלא. (ועל דא)
 מאן דלעי באורייתא, לא אצטריך לא
 לקרבנין, ולא לעלוון. דהא אורייתא עדיף
 מכלא, וקשורא דמהימנותא דכלא. ועל דא
 כתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה
 שלום. וכתיב, (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי
 תורתך ואין למו מכשול.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהּוּן וְלַכּוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

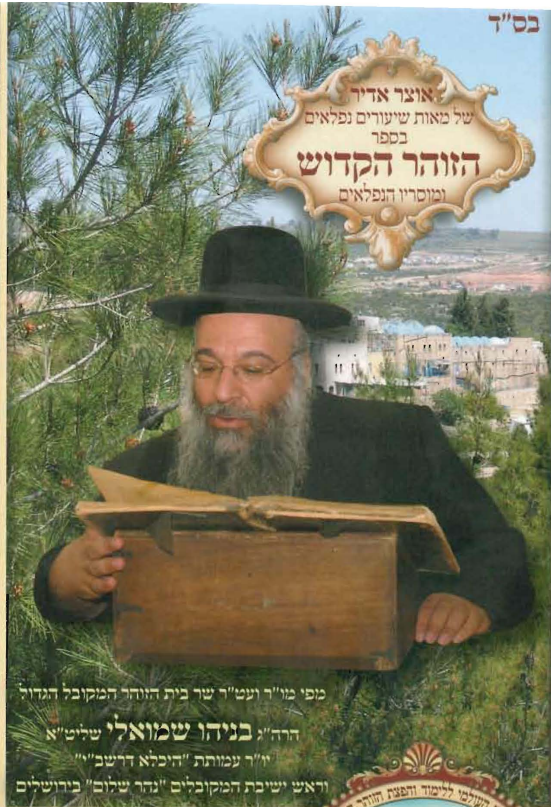
בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

מפי מו"ר ועמ"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)